

2026

e. 5

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 1. července od 16:00 u Kačky ve Všenorech

Zápis

Sešli jsme se v hojném počtu i se zastoupením Kanady a Švýcarska: **Smeták, Golfík**, a také z Česka: **Cancidlo, Mahu, Zub, Mahdí, Job, Pegas, Pacík, Foki, Kost'a, Reyp, Yško a Bob**.

Omluvenky

Ahoj, teď jsem se dozvěděl (víte, občas mi to taky řeknou!), že začátkem června mě vezmou s sebou do lázní na Slovensko (když jim to zaplatím!), takže tady nebudu. Tudíž se omlouvám na schůzku Prvostředečníků. **Pulec**

Omlouvám se - hraju roli v Macoše na Moravě. **Kačka**

Omluvenku na schůzku poslal **Zbyněk**, že nestíhá.

Na schůzce byla dost pestrá zábava, pokud se to tak dá říci, protože to bylo o chorobách a věku. Zjistili jsme, že naše věkové rozmezí je 73 až 89, tj. 16 let. Je to důkazem, co pro nás Pátý oddíl udělal. V rámci té debaty jsme samozřejmě vzpomněli na **Jakuba**, o jehož zdravotním stavu poreferoval **Pacík**.

Bavili jsme se také, jak to celé bylo s Hopkou a Skočkou, protože se o to zajímá **Čamča**.

Hodně o tom, zejména o přechodu z ČYK do Slavoje, ví **Yško**. Měl by to sepsat pro historii oddílu. V kapitole Historie uvádíme některé dokumenty, které se k tématu vztahují.

Jinak jsme ovšem obdivovali opálení **Pegase**, které svědčí o jeho, jak se dnes říká, outdoorových aktivitách.

Na schůzce odpovědně fotografoval **Reyp**:

Snaha o velký záběr se, až na **Smetáka**, který se pohnul, vydařila

Skupináč

Bob dorazil až posléze

Přichází Yško

Spolek Vesuv

Z jedné strany

Z druhé strany

Z Pulcových vzpomínek

Tak tohle už takhle nefunguje....

V devadesátých letech jsem zaváděl u Američanů v České republice nové technologie. Chtěl jsem do programů zahrnout také předpis na instalaci našich ventilů, s těmi bývaly na celém světě problémy. Hlavně nedostatek informací stál v cestě spokojenosti ze strany zákazníka.

Bydlel jsem v Berouně, pro práci jsem si jezdil do Prahy. Zpracoval jsem vždy sjednanou část, odvezl jsem ji do Prahy a čekal jsem asi čtrnáct dní, než ji ohodnotí a vyzkouší, pak jsem dostal další díl. Tyhle týdny volna jsem využíval k návštěvám míst, která jsem znal v mládí.

Jednou jsem si naplánoval podívat se na Českomoravskou vysočinu, moc jsem ji neznal. Počasí bylo hezké, ale zima. V noci napadl sníh. Vyjel jsem až na D1 a po ní k jihovýchodu. Vyjel jsem na Jihlavu, ale hned po opuštění dálnice jsem zapadl do sněhu, silnice nebyla uklizená. Podařilo se mi vycouvat zase na dálnici a pokračovat po ní. Směrodatné bylo, co je sjízdné, co je uklizené. A najednou jsem byl na hranicích s Rakouskem. Přejel jsem hranici, ale být v Rakousku jsem nějak nechtěl. Otočil jsem na západ, s představou, že se dostanu do Německa, třeba do Bavorského lesa. Měl jsem ještě nějaké šilinky z nedávné návštěvy Vídně, poobědval jsem v hezké restauraci u Dunaje. Na benzin jsem měl evropskou kartu AVIA, nákupy vyúčtovali přímo v sFr. s mojí bankou v Zürichu. V Rakousku byly hlavní sinice bezvadně uklizené. Do Passau jsem dojel již za tmy. Našel jsem směr na Hauzenberg a pokračoval do hor. Teď teprve jsem si uvědomil, že nemám žádné marky. Ale hlad jsem měl úplně stejný, kromě toho jsem musel někde přenocovat. Na konci jedné vísky jsem viděl osvětlený hezký Gasthaus. Ve vjezdu do dvora jsem uviděl staršího pána, který odhazoval sníh. Podle oblečení a podle chování to jistě nebyl čeledín. A vzadu na dvorku byla hromada dřeva, připravená na štípání.

Zastavil jsem, vystoupil a vysvětlil mu, že mám hlad, že bych chtěl přenocovat, ale že nemám peníze. „Nemohl bych tu odházet sníh a naštěpat nějaké dřevo, výměnou za něco ke snědku a nocleh?“

Podíval se na mne dlouze, pak řekl: „Tak tohle, mladý muži, tohle už dneska nefunguje!“ Ale dal mi lopatu a odešel dovnitř.

Odházel jsem sníh z vjezdu, udělal na obou stranách vrat krásné kupy, že by se za ně nestyděli ani ve Švýcarsku, a šel jsem štípat dříví. Vyšla ven servírka: „Máte jít dovnitř.“ Šel jsem dovnitř, dostal báječnou večeři a klíč od kouzelné podkrovní světničky. Usnul jsem hned a spal jako dudek až do rána. A ráno báječná snídaně.

Popsal jsem servírce toho pána ze včerejška. „Kdo to je?“

„To je majitel, otec našeho šéfa. Ten chodí na snídani později.“

Napsal jsem mu vzkaz: „Ale funguje, jenom lidí je na to čím dál méně. Děkuji mnohokrát!“

V televizi ukazovali právě počasí v Evropě. Bayerischer Wald: -10°C, Milano: +21°C. Tak jsem si to namířil do Milána. Ale to už je zase jiná historka.

Řecká pohádka

Kdysi dávno chodil Pán Bůh po zemi přestrojený za starého chudého muže a zkoušel lidi, jaké mají srdce. Zaklepal vždy na dveře a požádal o jídlo a o

nocleh. Všude ho odmítli, nebo ani neotevřeli, až přišel k chudému stavení, kde žili dva mladí lidé, kteří sami měli málo, ale rádi ho pohostili. Dostal vodu, chléb, olivy a prostý nocleh. Když se pak ráno loučil a ptal se, jak se může odměnit, dostal odpověď, že nic nepotřebují, protože spolu oba žijí chudě, ale šťastně.

Bůh jim řekl: „Dobrá, ale moje nabídka platí. Až budete někdy v životě potřebovat, stačí zavolat k nebi: „Bože, pomoz mi!““

Pak utekla dlouhá léta, manželé prožili krásný život, děti jim odrostly a odešly.

A přišly nemoci. Když manželka na smrt onemocněla, manžel z toho byl zoufalý a vzpomněl si na tu dávnou návštěvu. Tak šel a zavolał k nebi: „Bože, pomoz mi!“

Objevil se Bůh, zase jako stařec, a ptal se, co žádá. Muž řekl: „Vidíš, teď už jsme s manželkou oba staří a nemocní a ona mi umírá – můžeš pro nás ještě něco udělat?“

Bůh odpověděl: „Ano, jdi a obejmi svoji ženu!“

Tak se stalo, a Bůh je při tom proměnil v olivový strom, který žil dalších tisíc let.

Protože tak dlouho může žít olivovník, i ještě déle. A všimli jste si, že některý jeho kmen vypadá jako objímající se dvojice? Vidíte?

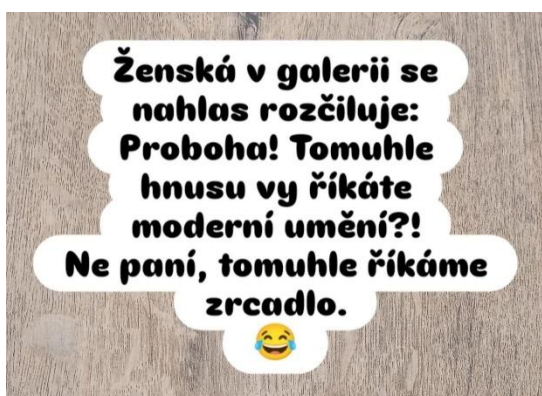
Pulec podle P. Koppa

Vtipy

Jeden od Čamči

V malé vesničce po nedělní mši přijde starší pán k faráři: "Otče, rád bych se V ás na něco zeptal." Farář: "Samozřejmě synu, co máš na srdci?" Pán: "Víte, hraji vášnivě rád golf, a představa, že když jednoho dne zemřu... Nevíte, jestli mohu v nebi hrát golf?"

Odpověď: "Synu, to opravdu nevím, ale zeptám se mého pána." Příští neděli hned po mši jde farář k věřícímu a praví: "Milý synu, zeptal jsem se na ten golf, a opravdu, je možné v nebi v tomto sportu pokračovat. A dobrá zpráva pro tebe: Reservoval jsem ti na příští týden tu nejlepší dráhu v nebi!"

Historie

Na červnové schůzce jsme se bavili o Skočce a jejím osudu. Vyhledal jsem dokumenty a několik fotografií, které se tohoto tématu týkají, a tady je zveřejňuji.

Hopka, Skočka: Co jsem zjistil a co si pamatuju. Za přesnost neručím a za výpadky paměti se omlouvám.

Josef Švec - Švígo se znal s Vlastimilem Kovářem (později Ing. Vlasta (Filip) Kovář), studentem gymnázia ve Vrchlabí. Jeho prostřednictvím začal jednat s prof. Kučerou, ředitelem školy, a s představiteli místní samosprávy (MěNV nebo ONV) Fajstauerem a Ruterlem.

Šlo o pronájem chaty, později zvané „Hopka“, na svahu u boudy Klínovka. Ta patřila gymnáziu, nebo ji gymnázium mělo v dlouhodobém pronájmu od ONV. Došlo k dohodě, a chatu si po nějakou dobu pronajímal ČYK – oddíl mládeže. ONV později odmítlo objekt dál pronajímat, a nabídl, abychom si někde našli chalupu jinou. Podle seznamu jsme ty nabízené prohlédli, ale byly vždy buď na nedostupném místě, nebo ve velmi špatném stavu. Nakonec ale úřad nabídl shodou okolností skoro s Hopkou sousedící chatu, později zvanou „Skočka“. Nechtěli jsme, aby chatu vlastnil ČYK, a dohodli jsme koupi pro skupinu vlastníků: Josef Švec – Švígo, Leoš Vepřek – Autogen, Miloš Jaroš – Riki, a Ivan Englich – Chingo. Tady si také nejsem jist, protože se domnívám, že jedním z „majitelů“ byl i Antonín Plánička - Tonda. Víím ale, že jsme byli čtyři. Takže v paměti jeden přebývá. Také si nepamatuji, kdy se to přesně stalo. Snad v roce 1957. Nákup jsme okamžitě osobně ohlásili Bratřkovi cestou z Vrchlabí. Jeli jsme autem Praga Lady mého tchána Vl. Weisse. Z Vrchlabí po všech úředních projednáních jsme

jeli vlastně za tmy. Řídil jsem a ostatní ihned spali jako dřevo. Silnicí mezi Vrchlabím a Ústím n/L. jsem jel poprvé. Najednou šraňky dole a dost dlouhé čekání. Tma a pusto. První se probudil Tonda. Podíval se na hodinky a prohlásil: Motorový rychlík Vrchlabí Most Plzeň. Má tři vozy. A taky jo. Za chvíli projel. Místo obdivu jsme mu nadávali. Znal jízdní řády a železnice v celé republice.

Chatu oddíl spravoval a užíval po mnoho let. Hned po koupi jsme ji opravili, zejména střechu a podkroví. Samozřejmě podle našich možností a schopností.

Někdy ke konci šedesátých let(?) jsme se na popud Jana Stanovského - Standy dohodli, že se uskuteční „prodej“, tj. přepsání majitelů na dvojici Jaroslav Machek – Jarda a Jan Schröder – Batul. Ti po nějaké době sdělili, že se rozhodli oddílu už chatu nepropůjčovat, a tak došlo k nepříjemnému rozkolu, který nás sužuje dodnes.

Jak čas běží, oddíl dnes používá Petrašku, která byla dříve skoro výlučně Slavojácká. A dobře tak. Čas skoro vše urovná.

Chingo

Moje doplnění paměti o Skočce tak rok, dva od srpna roku 1968:

Společenství turistů Slavoje Praha tehdy se členilo (a stále to trvá) na několik navzájem se prolínajících skupin, popsáno jest to jistě a podrobně jinde. Náš společný a tehdy velice intenzivní život se soustřeďoval v loděnici a především v obou našich chatách, Skočce a Petrašce. Naše společenství tehdy fungovalo ve dvou rovinách: úřední, kde jsme byli všichni dohromady členové Slavoje a v té době to ani jinak nešlo, s volenými výbory, podvýbory a tedy i správcem obou chat, který byl úředně podřízen tajemníkovi Slavoje (měl hmotnou odpovědnost, byl jsem jím tehdy já a měl jsem pak taky velké nepříjemnosti, když Petraška shořela, toť ale jiná historie), a pak v rovině pro nás všechny důležitější: byli jsme přáteli a kamarády, stále skauty, a v této společnosti jsem byl na Petrašce chatárem a stejnou funkci zastával na Skočce Batul. Krásně nám to takhle fungovalo až do poloviny roku 1968.

A pak nastala najednou doba smutná a zlá, a pro nás ve Slavoji nejistá. Ti odpovědní z nás věděli, že bychom mohli lehce o „naše“ chaty přijít, to by bylo pro nás zničující. Mohlo se to stát jakkoliv, Slavoj mohl být zrušen, majetky tělovýchovných jednot mohly být převedeny kamkoliv (stát, obec) atd. Debaty na Petrašce, na výletech a samozřejmě ve výboru nás turistů byly jednoznačné: vyjmout alespoň 1 chatu z vlastnictví Slavoje a převést ji do soukromých rukou, tehdy to ještě šlo, a tak si zachovat pro naše společné zájmy alespoň 1 chatu, to kdyby došlo k nejhoršímu. Výbor tehdy, v době nepřítomnosti „otce zakladatele“ Michala Basche, vedl Jirka Král, a členy byli Zdeněk Přikryl, Míra Král, Standa Stanovský, Zbyněk Prousek, já a další. Rozhodnuto, že budeme usilovat o Skočku, toto řešení doporučil tehdejší tajemník Slavoje, Ing. Holeček, protože Petraška byla ve vlastnictví Slavoje daleko delší dobu a byla inventárně cennější. Vše jsme řešili s právníkem Honzou Kalistou a pak řadou ouřadů v tělovýchově, na MF a katastrálním úřadě. Formálním vlastníkem mohl být kdokoliv z nás. To byla cesta úřední. V rovině naší to bylo jednoduché: Skočka byla užívána především skautskými oddíly, a Standa Stanovský, nesporný morální vůdce pětkářů, skočkařů, vyšehradáků, pak zcela jednoznačně označil za nejvhodnějšího budoucího *úředního* vlastníka Skočky tehdejšího chatára (neplést to s termínem správce), Batula. Postavil a zaručil se za jeho výběr (později do vlastnictví vstoupil Jarda Machek), a prohlásil, že podle jeho názoru, proti doporučení právníka Kalisty, aby v kupní smlouvě byla vložena podmínka o právu přednostního užívání chaty malými oddíly, je právě volba Batula jistotou, že jde jen o

formální krok a užívání Skočky se bude řídit jako vždy vlastními skautskými pravidly. Jak doporučil, tak bylo schváleno a prodáno. Cena byla určena posudkem, vypracoval jsem ho jako odhadce a byla samozřejmě co nejnížší, tuším, že do 10 tis. Kč, tehdy částka malá. Krátce po prodeji byla na Skočku ještě převedena odpovídající část stavebního materiálu, nakoupená ve Slavoji pro obě chaty, a nastala nová etapa vlastnictví a užívání Skočky se všemi patáliemi.

Já sám jsem byl už jen občasným pozorovatelem, a je tedy na jiných, aby další osudy Skočky komentovali.

Nicméně si neodpustím poznámku. Se Standou jsme se v té době dost sblížili, vím tedy, že ho osud Skočky trápil, a byl strašně zklamaný z přístupu nového majitele. Mám obavu, že se tato skutečnost nakonec podepsala i na jeho zdravotním stavu.

Škody ve vztazích mezi námi, způsobené tímto nešťastným majetkovým řešením, přetrvávají, a pro řadu z nás vytvářejí trvalou nedůvěru, viz poslední debaty nad Stanovami našeho společenství.

Já sám jsem přesvědčený, že náš krok, tedy jednu chatu po srpnu 1968 převést do osobního vlastnictví, byl správný, potvrdilo se to v roce 1990 a později, kdy se Slavoj nakonec rozpadl a my jsme měli velké patálie s majetkem, o který jsme stáli.

Lubor Dudek, jaro 2017

S Čamčou jsem měl o Skočce korespondenci, a při té příležitosti jsme došli k otázce, kdo byl vlastníkem Skočky před válkou a za protektorátu. Po tom jsme nikdy nepátrali. Dalo by se to někde zjistit? Pacík

Tady jsou mužstva, která dávala Skočku dohromady:

Jespáci na Skočce v r. 1958/9 zprava: **Zub, Loulín, Mravenec?, Bob, Golfík, Smeták, Pavlátko?**

Žraloci: **Batul, Cancidlo, Kačka, Mario, Foki, Florián, Čamča**

Wikingové zleva: **Bobánek, Kotě, Anton, Fripi, Plaveček, Adam**

Rackové: zleva: **Jakub, Plavec, Rost'a, Kája, Kost'a, Loulínek, ?**

Zleva: **?, Zdeněk, Zub, Ludva, Plavec, ?**

Život na Skočce: doprava bagáže na letní tábor 1959

Mytí ešusů v zimě

Takhle Skočka vypadala v létě, když jsme ji opravovali

Pětka v zimě 1958/59: Zleva stojící: Zub, Batul, Bója, Kačka, Riki, Kotě, Autogen, Cancítko, Švígo, Fripi, Pacík, Mravenec, Jakub, ?, Kušnička, Rost'a, Přemík; sedící: Foki, ?, Mario, Adam, ?, Bublín, ?, Smeták, Kost'a, ?, ?, Kája, Bob

Pokud je ve jménech chyba, nebo poznáte ty, u kterých je otazník, tak to do příštího čísla doplníme.